

AUTORKA BESTSELLEROV

COLLEEN COBLEOVÁ

VLÁKNA PRAVDY

VLÁKNA PRAVDY

VLÁKNA PRAVDY

ROMÁN

COLLEEN
COBLEOVÁ

i527.net
vydavatelstvo

Copyright © 2019 by Colleen Coble

Originally published in English under the title *Strands of Truth*
in Nashville, Tennessee, by Thomas Nelson.
Thomas Nelson is a registered trademark
of HarperCollins Christian Publishing, Inc.
All rights reserved.

Design obálky © James W. Hall
Fotografia na obálke © Silas Manhood, iStock, Shutterstock

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia
vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená
do vyhľadávacieho systému ani prenášaná v žiadnej forme ani žiadnym
spôsobom – napríklad elektronicky, kopírovaním, nahrávaním.
Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Slovenské vydanie:
Preklad © Jana Kysel'ová
Copyright © i527.net, s. r. o., 2025
www.i527.net

ISBN 978-80-8249-188-6

Mojej drahej neveste Donne Cobleovej,
ktorej záujem o DNA
bol inšpiráciou pre tento román.
Veľmi ti ďakujem, zlatko!

Prológ

Január 1990

St. Petersburg, Florida

Lisa pribehla k svojmu autu Datsun Bluebird, prudko otvorila žlté dvere a s pulzujúcou tepnou na krku sa obzrela, aby sa uistila, že ju nikto nesleduje. Počas konfrontácie sa snažila nedať najavo strach, ale mala čo robiť, aby sa nerozplakala. Život bez neho nezvládne.

Nervozita ňou zmietala už od predchádzajúceho dňa.

Vrcholky stromov zozadu ožarovalo svetlo súmraku a zvyrazňovalo visiacu tilandsiu, no ona namiesto nádhery videla desivé tiene a zachvela sa. Vklázla za volant, naštartovala a vyšla z príjazdovej cesty na ulicu.

Potom zamierila smerom k Mexickému zálivu. Keď ju niečo rozrušilo, voda ju vždy upokojovala a v tejto chvíli už nebola rozrušená, ale vydesená.

Brucho sa jej pod volant sotva zmestilo, no dieťa sa malo čoskoro narodiť a jej postava bude potom znovu taká ako predtým. Ako sa hnala preč od domu – polorozpadnutej prízemnej budovy s olupujúcou sa bielou farbou –, zapla si svetlá.

Rádio bolo plné správ o páde Berlínskeho múru, ale Lisu v tom okamihu nezaujímal. Prepínala stanice, až kým nenarazila na svoju obľúbenú skladbu Free Fallin' od Toma Pettyho, no dokonca ani tá jej napäté nervy neupokojila. Naozaj by ju kvôli tomu mohli zavraždiť? V tých očiach zazrela šialenstvo.

Keď sa priblížila ku križovatke so stopkou na každom zo štyroch vjazdov, stúpila na brzdu, ale pedál bez odporu klesol až na podlahu. Lisa zalapala po dychu a znovu pedál zošliapla. Nič. Auto preletelo cez križovatku a tesne minulo zadnú časť iného vozidla, ktoré do nej vošlo skôr.

Lisa pevne stískala volant, s námahou udržiavala auto na ceste a horúčkovo sa snažila vymyslieť, ako zastaviť bez toho, aby narazila do iného auta alebo stromu. Dieťa v jej bruchu kopal, akoby vedelo, že ich životy visia na vláske.

„Zvládneme to, drobček. Musíme. Nemôžem ťa nechať osamote.“ Ak zomrie, jej dieťa nebude nikto ľúbiť. Jej matka sa oň starať nemôže. Najviac zo všetkého ju zaujímajú drogy.

Lisa sa pokúsila potlačiť silnejúce emócie, ale bola taká vystrašená ako ešte nikdy. Keď nasilu stiahla auto z krajnice, zadné kolesá jej na ceste pokrytej pieskom zakľučkovali zboka nabok. Naokolo husto rástli mohutné stromy. Kam by mohla zájsť, aby bola aspoň v akom-takom bezpečí? Napravo hneď za ďalšou križovatkou so štyrmi stopkami sa rozprestieralo pole. Zdalo sa, že je to jediné miesto, kde by mohli prežiť – ak sa jej podarí dostať cez križovatku.

Azda jej niekto rozrezal brzdy? Čo iné by mohlo byť na príčine? Len nedávno bola s autom v servise.

Lisa sa k stopke blížila prírýchlo. Vinou zľahka sa zvažujúcej cesty ešte zrýchlila a teraz sa hnala takmer stodesiatkou. Vyschlo jej v ústach.

Jej budúcnosť s bábätkom a láskou jej života závisela od nasledujúcich pár sekúnd.

Zvládne to... Musí.

Keď auto veľkou rýchlosťou vletelo do miernej zákruty, s pištiacimi pneumatikami sa ledva udržalo na ceste. Skôr než si však Lisa stihla vydýchnuť od úľavy, napravo sa s hrmotom zjavil nákladiak a ona sa z celej sily oprela o klaksón. Ako sa rútila k veľkému sklápaču, z hrdla sa jej vydral výkrik.

Prudký náraz jej vyrazil dych a vzápätí odpadla.

Keď sa prebrala, viezla sa v sanitke. Temnotu sa jej podarilo potláčať tak dlho, aby záchranárovi stihla povedať: „Zachráňte moje bábätko. Prosím...“

Šeptom ešte naposledy poprosila Boha, aby sa postaral o jej dieťa, a potom podľahla tmavej noci.

1

Prítomnosť

Clearwater, Florida

Harper Taylorová ležala na chrbte na studenom a tvrdom vyšetrovacom stole a obzerala sa po miestnosti. Napokon sa sústredila na obraz známej floridskej pláže, ktorý jej pomohol vytesniť lekárkine pohyby aj zápach dezinfekčného prostriedku. Deň predtým navštívila pláž na ostrove Honeymoon Island a ešte stále cítila slanú vôňu zálivu a počula škriekanie čajok. Oceán ju odjakživa vábil ako siréna a ona mu nedokázala odolať.

Pokoj. Ticho. Vôňa hlávky novorodenca.

„Hotovo.“ Vedľa nej sa zjavila usmiata tvár doktorky Coxovej. „Zostaňte ležať ešte takých pätnásť minút. Potom sa môžete obliecť a ísť domov.“ Zakryla Harper nohy papierom.

„Kedy sa dozviem, či bol prenos embrya úspešný?“ Celý proces si síce dopodrobna naštudovala, no chcela mať istotu.

„O dva týždne. Viem, že teraz vám to pripadá ako celá večnosť, ale ten čas vám utečie ako voda. Do labáku som už poslala žiadosť o test beta-hCG. Ak bude pozitívny, každých pár dní budeme

sledovať hladinu, aby sme sa uistili, že sa zvyšuje, ako treba.“ Doktorka Coxová ju potľapkala po ruke. „Držte sa.“ Vzápätí vyšla z miestnosti a nechala Harper osamote zízať na strop.

Jej túžba po bábätku jej vháňala slzy do očí. Príšerne dlho sa cítila prázdna. Osamelá. Bude z nej dobrá mama – tým si bola istá. Všetci drobci v cirkevných jasliach ju zbožňovali a svojim priateľkám strážila potomkov pri každej príležitosti. Mala kopu trpezlivosti a bola rozhodnutá urobiť, čo bude v jej silách, aby jej dieťa vedelo, že ho chcela.

Položila si ruku na brucho. Na pohlaví jej vôbec nezáležalo. Bude ľúbiť chlapčeka aj dievčatko. Rovnako jej bolo jedno, že dieťa nebude jej vlastná krv. Vyrastie v jej vnútri a stane sa z nich nerozlučná dvojica.

Po pätnástich minútach Harper konečne mohla prejsť na toaletu a obliecť sa. Už v tej chvíli sa cítila inak. Je to dobré znamenie alebo je to všetko len v jej hlave? Obula si žabky a zamierila na recepciu.

Keď v čakárni zazrela svojho obchodného partnera Olivera Jacksona zahľbeného do rozhovoru s akousi príťažlivou päťdesiatničkou, napätie v jej vnútri povolilo. Nebola si istá, či príde. Pred zákrokom ju priviezol a potom odišiel na nácvik kapely, v ktorej mal v apríli na škótskom festivale hrať na gajdách. Vravel, že sa vráti, lenže často sa mu stávalo, že sa do svojej činnosti zahľbil a stratil pojem o čase. Toto by ani zďaleka nebol prvý prípad, keď ju nechal v šticu.

Oliver nebol nijaký drobec. Meral dobre vyše metra osemdesiat, mal široké plecia a pevné brucho, za ktoré vďačil hodinám stráveným vo svojej prvotriedne vybavenej domácej posilňovni. Harper odjakživa uvažovala, či si tmavé vlasy farbí alebo patrí k šťastlivcom, ktorí ošedivejú až v pokročilom veku.

Mal už síce po šesťdesiatke, ale hlavy žien sa za ním otáčali dokonca aj tu na klinike asistovanej reprodukcie. Harper sa

celé roky dávala, ako ho obľetujú, a Oliver za pätnásť rokov od svojho rozvodu zažil nejeden vzťah, no so žiadnou partnerkou nevydržal dlho. Existuje vôbec niečo také ako večná láska? Harper veru nijaký dôkaz nikdy nevidela a zdalo sa jej oveľa bezpečnejšie vybudovať si život bez toho, aby takú vernosť od nejakého muža očakávala. Dieťa tú dieru v jej srdci vyplní a ona sa vyhne tomu, aby musela byť neustále v strehu v prítomnosti akéhosi chlapa.

Keď ju Oliver zbadal, ukončil rozhovor a prišiel za ňou k dverám. V tmavohnedých očiach sa mu zračili obavy.

„Rozmyslela si si to?“

Harper pokrútila hlavou. „Ani náhodou.“

„Toto je podľa mňa naozaj extrémny spôsob, ako si založiť rodinu. Máš iba tridsať rokov. Zostáva ti kopa času na to, aby si otehotnela tradične.“

„Iba tridsať? Veď na obzore nie je ani len priateľ. A navyše – nevieš, ako sa človek cíti, keď celý život túži po rodine a nemá ani len sesternicu, na ktorú by sa mohol obrátiť.“ Vedela, že vysvetľovať mu svoje dôvody nemá zmysel. Na to, aby pochopil, ako prísne si stráži svoje srdce, by musel byť v jej koži.

Oliver zamračene zvrátil čelo. „Snažil som sa tvoju rodinu nájsť.“

„Viem, že áno.“

Zistil len to, že Harperina matka Lisa Taylorová zomrela pár minút po jej narodení. Meno jej otca sa mu nikdy odhalilo nepodarilo. Harper mala stále nepríjemné spomienky na starú matku, ktorá sa o ňu starala až do ôsmich rokov, keď v päťdesiatke zomrela na predávkovanie. To obdobie bolo ťažké, ale zanedbávanie starej mamy bolo stále lepšie ako náhradné domovy, kde sa ocitla potom.

Adopcia embrya jej zmení život.

„Idem po auto.“

Harper prikývla a vyšla do krásneho februárového dňa, ktorému úplne chýbala zvyčajná floridská vlhkosť. Oliver vošiel pod striešku pred vchodom a ona nastúpila do jeho bieleho kabrioletu značky Mercedes. Strechu mal stiahnutú a ako ju Oliver viezol domov, svišťanie vetra znemožnilo akýkoľvek ďalší rozhovor.

Napokon zaparkoval vedľa cesty neďaleko zátoky, kde kotvil Harperin hausbót.

„Mám chvíľu zostať s tebou?“

Harper pokrútila hlavou. „Lahnem si na slnko na hornú palubu a budem si čítať knihu. Budem myslieť pozitívne a pokúsím sa nerobiť si starosti.“

Oliverove biele zuby sa zablykli v súhlasnom úsmeve. „To znie ako výborný nápad.“

Harper mu hľadela do očí. „Vždy si tu bol pre mňa, Oliver, už od chvíle, keď ma Ridge vyvliekol z garáže s jeho novým spacákom v rukách. Ako si dokázal vidieť aj niečo viac než len to nahnevané pätnásťročné decko?“

Oliver pokrčil plecami a zadíval sa na zem. „Svojim deťom som dal pod stromček všetko, čo si len mohli želať, no oni si darčeky pozreli s ledabolým poďakovaním, ktoré mi vôbec nepripadalo úprimné. Willow sa odúvala, že nedostala auto. A potom si sa zjavila ty. Pozrel som ti do očí a videl som odhodlanie, aké som cítil aj ja, keď som bol len malý chudobný chlapec z Alabamy. V tej chvíli som vedel, že ti musím pomôcť, lebo inak to budem do konca života ľutovať.“

V očiach ju pálili slzy. „Spravil si pre mňa neuveriteľne veľa. Postaral si sa, aby som mala odbornú pomoc a súkromných učiteľov, prácu aj vysokú školu. Bez teba by to všetko pre mňa bolo nedostupné.“

Oliver jej priložil ruku na líce. „Som na teba hrdý, Harper. Teraz si choď odpočinúť. Keby si ma potrebovala, zavolaj mi.“

Harper zažmurkala, aby potlačila slzy, a prstami mu vesele zamávala na rozlúčku. Potom vystúpila z auta a vykročila po móle k miestu, kde vo vlnách nadsakoval *Morský hodváb*. Chvíľu na ňu zísal s naklonenou hlavou akýsi pelikán a vzápätí sa na svojich veľkých krídlach vzniesol do vzduchu. Keď sa priblížila k hausbótu, spomalila a napokon zastala. Dvere kabíny boli vytrhnuté. Ktosi sa vlámал dnu.

Otvorila kabelku a chystala sa vytiahnuť telefón, aby mohla zavolať políciu, no vtom jej zovrelo žalúdok. Mobil si nechala v kabíne hausbótu. Ak chce vlámanie nahlásiť, musí ísť na palubu. Mohol by byť votrelec stále vnútri?

Rozhliadla sa a načúvala vetru vanúcemu pomedzi mangrovníky. Nijaký iný zvuk sa neozýval, ale Harper mala hrozivý pocit, že nie je sama, a po chrbte jej prebehli zimomriavky. Zvrtla sa a prešla kúsok k svojmu SUV zaparkovanému na malej odstavnej ploche. Zájde do Dunedinu a vlámanie oznámi tam.

Ridge Jackson sa na súmraku viezol centrom mestečka Dunedin a mieril na stretnutie so svojím otcom. Otec zvyčajne býval priamočiary a úprimný, ale keď ho žiadal o túto schôdzku, bol vágny a akýsi vykoľajený. Ridge v sebe nevedel potlačiť hľadanie nepokoja. Mal pocit, akoby jeho otec vedel, že na svoj najnovší výmysel ho len tak ľahko nenahovorí.

Bol si istý, že ide o nejaký nový obchodný plán. Oliver Jackson mal rozbehnutých viac podnikateľských projektov, než Ridge dokázal spočítať, ale jeho hlavnou spoločnosťou bola Jackson Pharmaceuticals – kolos, ktorý sa za posledných desať rokov nesmierne rozrástol. Čoho sa Oliver dotkol, premenilo sa na zlato, a od Ridgea všetci očakávali, že bude mať rovnakú

charizmu a záujem o podnikanie ako otec, lenže on túžil len po tom, aby mohol v pokoji skúmať mäkkýše.

S úsmevom si predstavil, ako otcovi porozpráva skvelé správy o svojej novej práci. Ponuku dostal deň predtým a ešte stále ju nedokázal celkom spracovať. Otec ho nemohol vyrušiť v horšom čase. Ridge potreboval predať svoj dom v Gainesville a nájsť si nejaké ubytovanie na ostrove Sanibel.

Po dlhej jazde z Gainesvillu sa už nevedel dočkať, kedy sa dostane von z auta. Zaparkoval, vystúpil a vošiel do svojej obľúbenej reštaurácie Dunedin Smokehouse. Do nosa mu okamžite udrela ostrá vôňa hovädziny, z ktorej sa mu začali zbiehať sliny. Pripravovali tam najlepšiu hovädziu hrud' a pekanový koláč v celom štáte.

Prepletal sa pomedzi drevené stoly, až kým vzadu v kúte nenašiel otca konverzujúceho s čašníčkou. Odjakživa mu bolo záhadou, ako jeho otec dokáže v priebehu tridsiatich sekúnd odhaliť celý životný príbeh iného človeka. Ridge mal ľudí rád, ale cítil sa vtieravo už aj vtedy, keď sa niekoho pýtal, aký má deň.

Po otcovej vľúdnej tvári sa rozťahol úsmev. „Á, tu ťa máme, Ridge. Už som nám objednal naše zvyčajné kukuričné lupienky s hovädzinou pre dvoch. Aká bola cesta?“

„Dobrá. V Tampe som sa dostal do zápchy, ale nebolo to nič hrozné.“

„Uhm.“ Jeho otec sa díval do diaľky. „Mám pre teba nový projekt, synček.“

Ridge vystrel plecيا a pripravil sa na nadchádzajúcu bitku. „Skôr než vôbec začneš, otec... Mám nové miesto. Odchádzam z Floridského múzea do Baileyho a Matthewsovej múzea mušlí na ostrove Sanibel. Budem mať možnosť pracovať s jedným z najlepších malakológov v krajine. Veľmi sa z toho teším.“

U väčšiny ľudí platilo, že keď začuli výraz *malakológ*, do očí sa im vkradol neprítomný pohľad, no Ridgea mäkkýše

fascinovali už od chvíle, keď ako dvojročný našiel svoju prvú mušľu. Práca v múzeu muší bola preňho splneným snom. Bude mať na starosti exponáty z celého sveta.

Jeho otec zovrel pery. „Nuž, som si istý, že je to skvelé miesto, synček, ale ja mám pre teba vymyslené niečo väčšie. Budeš mať šancu využiť svoje vedomosti o mäkkýšoch pre dobro ľudstva. Nepôjde len o rozširovanie zbierok, ale o skutočne hodnotnú prácu.“

Otcovi sa vždy podarilo prihodiť nejakú pichľavú poznámku. Uchovávanie mäkkýšov bolo takisto ušľachtilou úlohou. Ridge na otca pozrel prižmúrenými očami a na okamih sa odmlčal, keď im čašníčka priniesla nápoje. Len čo odišla, predklonil sa. „Tak dobre, o čo ide?“

„Kúpil som ti labák. Budeš môcť študovať mäkkýše a slimáky a skúmať, či by mohli mať nejaké lekárske využitie. Bol by som rád, keby si sa najprv sústredil na liečbu demencie. Nechcem, aby ste ty alebo Willow skončili ako môj otec.“

Ridgeov starý otec rok predtým zomrel na alzheimera a jeho otca to veľmi zasiahlo.

Ridge potlačil iskierku záujmu. Jeho otec presne vedel, čo naňho platí, a on ho nechcel povzbudzovať. Už oddávna bol presvedčený, že more skrýva poklady, ktoré by ľudstvu pomohli. Vedci sa domnievali, že mäkkýše môžu mať významné využitie v neurológii a v oblasti výroby antibiotík.

„To znie... zaujímavo.“

„Už som zverejnil pracovnú ponuku pre laboratórnych asistentov a výskumníkov. Ty budeš na všetko len dohliadať a viesť výskum. Zriadil som ti dokonca aj miestnosť, kam budeš môcť umiestniť exempláre rôznych druhov, aby si ich mohol študovať, ako sa patrí.“ Jeho otec si usrkol z čaju. „Fungovať začneme až o pár týždňov, ale dovtedy sa môžeš pohrabať v existujúcich výskumných prácach a zistiť, kde by si chcel začať.“

„A hovoríš mi o tom až teraz?“

Otec pokrčil plecami. „Chcel som, aby si najprv videl labák v plnej paráde. Odtiaľto sa tam môžeme ísť pozrieť. Mám len jednu podmienku.“

Á, konečne pravda. Typické. Otec nikdy o ničom nepovedal celú pravdu hneď. Mali by ho volať „majster manipulátor“.

Ridge si odpil zo svojho nápoja. „Akú?“

„Chcem, aby si začal stehnovkami. Už teraz vieme, že sú veľmi všestranné, a ja sa domnievam, že skrývajú aj ďalšie zázraky, ktoré sme zatiaľ neobjavili.“

Ridgea zaplavil horúci hnev. „Nejde tu o mňa, ale o Harper, však? Je to tak už od chvíle, keď si ju ako tínedžerku našiel kempovať u nás v záhrade. Z dojímavého príbehu si vždy celý namäkko. Minule som ťa počul telefonovať, vieš? Rozprával si jej, že tu budeš pre ňu aj pre dieťa. Kedysi sa dostávala do problémov na každom kroku a pochybujem, že sa to zmenilo. A ty sa stále rovnako nechávaš manipulovať.“ Posledné slová zo seba vyplŕľ s pohrdavým úšľabkom.

Otec zachmúrene stiahol obočie. „Nikdy som nechápal, prečo si k nej taký nepriateľský. Z ľahkovážneho správania už navyše dávno vyrástla.“

Tento rozhovor už viedli mnohokrát a Ridge vedel, že otcov názor na Harper nezmení. Od chvíle, keď sa mu zjavila v živote, Ridge neznášal ju aj to, ako ju otec neustále obskakuje. Keď si ju vzal pod svoje ochranné krídla, Ridge práve odišiel na výšku. Harper ušla zo svojho náhradného domova a on pre ňu urobil viac než pre svoje vlastné deti. Presvedčil svoju sekretárku, aby si ju vzala do pestúnskej starostlivosti. Počas strednej školy ju nenútil pracovať tak ako jeho a Willow. Najal jej súkromných učiteľov, aby jej pomohli dobehnúť učivo, zatiaľ čo od nich dvoch sa očakávalo, že štúdium zvládnu sami.

Tá ženská mu bola pätnásť rokov tíňom v oku a on s ňou jednoznačne nechcel mať nič spoločné.

„Čo na to hovorí Harper?“

„Ešte som jej o tom nepovedal.“

Ridge na svojho otca zísal. Ako zvyčajne. Polovičku informácií odhalí a druhú si nechá pre seba, aby mohol vyjednávať. Otcových poloprávd mal už po krk.

Ale čo keby sa mu popri práci s Harper podarilo nájsť jednoznačný dôkaz, že sa okolo otca motá len kvôli peniazom? Ridge vedel, že je to tak. Jeho otec neznášal, keď ho niekto zneužíval, a ľudia mu cez rozum prešli len zriedka. Harper bola jedinou výnimkou.

Ridge chcel prísť jej šikovnému plánu na koreň.

Načiahol sa za lupienkom s údenou hovädzinou a papričkami jalapeño. „Povedz mi o tom labáku viac.“

Jeho predsavzatie mu po večeri pomohlo absolvovať prehliadku laboratória. Práca v pôsobivých priestoroch a so špičkovým vybavením ho bude baviť a to mu jeho cieľ zničiť Harper takmer vytlačilo z mysle. Takmer.

2

D oplávať k nej, schmatnúť ju a odviecť ju späť k autu by malo byť ľahké. Na mori sa síce vznášalo viacero člnov, ale mal dojem, že sa potápa jedine ona. Odhrnul si mokré vlasy z čela a načiahol sa za maskou. Potápanie bolo jeho vášňou a každej šanci precvičiť si schopnosti sa vždy tešil.

Skontroloval si potápačský počítač. Má kopu vzduchu. Tam aj späť to stihne za dvadsať minút. Napravil si masku na očiach, nasadil si náustok, vošiel do mora a vrhol sa do vĺn.

Vinou piesku vo vode dovidel len do vzdialenosti zhruba desať metrov, ale svoj cieľ poznal a zamieril k farme na chov mäkkýšov severne od Dunedinu, ktorá sa nachádzala v hĺbke štyroch metrov zhruba tridsať metrov od brehu. Keď plával cez morské riasy, pokúsili sa ho schmatnúť za členky. Po svojej pravici zbadal žraloka belavého. Ruka mu vyletela k nožu na pás, no dúfal, že ho nebude potrebovať.

Vtom jeho pozornosť upútal potápač kúsok naľavo od neho a on znehybnel. Kde sa tu nabral? Starší muž s tmavými vlasmi mal mohutnú postavu. To nie je dobré. Buď bude musieť počkať, kým chlap odíde, alebo ho bude musieť zložiť.

Na vyčkávanie však nemal čas. Taylorová bude pravdepodobne na farme s mäkkýšmi zakrátko hotová.

Dospel k rozhodnutiu, vytiahol nôž a rýchlo plával k potápačovi, ktorý práve prezeral klietku nad mäkkýšmi. Muž si spoločnosť vo vode podľa všetkého nevšimol, a keď napokon zdvihol hlavu a vytreštil oči za maskou, vzduchovú hadicu mal už prerazanú.

Ako sa starší muž zo všetkých síl snažil vyslobodiť, na hladinu stúpali bublinky, ale on ho pustil až vtedy, keď sa mu prevrátili oči a ústa mu ochabli. Odviekol ho k neoznačenému člnu, vyhodil ho na plošinu určenú na zoskok do vody a vytiahol kotvu. Odliv čln odnesie na more. Chlapovu vraždu na krku mať nechcel.

Výborne. Teraz už len vezme ženskú, doručí ju a preberie si peniaze. Od jeho úspechu závisel život jeho syna. Bol to jediný spôsob, ako zaplatiť za Alexovu operáciu, preto musel robiť, čo bolo treba, nech už to bolo akokoľvek odporné.

Teplá voda Mexického zálivu Harper objímala ako čias náruč. Keď sa k nej na dosah ruky priblížil hravý lamantín, znehybnela. Morský cicavec, ktorého pomenovala Cyrus, preplával okolo nej a potom sa uložil na piesčité dno, aby si poškrabal brucho. Lamantíny boli príbuzní slonov a Harper by v ich spoločnosti vydržala aj celé hodiny.

Naširoko sa usmiala a zamierila smerom k nemu. V ten deň strávila príjemné chvíle šnorchlovaním nad svojou farmou na chov stehnoviek – mäkkýšov patriacich do triedy lastúrnikov. Ich lastúry boli vysoké zhruba pätnásť centimetrov a zužovali sa do ostrého hrotu, z ktorého trčali vlákna prichytávajúce mäkkýša k podkladu. Stehnovky pekne rástli a zdalo sa, že

pletivo určené na ochranu farmy pred predátormi je v dobrom stave. Harper sa dívala, ako sa jej najlepšia priateľka Sara Kavanaghová ponára a upevňuje jednu stranu klietky.

Prvý zber ju čakal o dva týždne a ona sa už nevedela dočkať, aké čierne perly v lastúrach objaví. Špeciálny súbor v jej počítači s receptami na prípravu stehnovkového mäsa sa takisto rozrastal a po zbere navyše bude mať byssus. Vlákna, ktoré stehnovky produkovali, aby sa udržali na mieste v piesku, budú pripravené na použitie.

Sara sa vynorila vedľa nej a zdvihla si masku. „Nemám vzduch a cítim sa ako zbitý pes. Vráťme sa na čln.“

„Daj mi ešte chvíľku. Tohto krásavca tu predsa nemôžem nechať samého.“ Zamávala na lamantína prstami. „Videla si Olivera?“

Sara pokrútila hlavou. „Je najotrasnejší potápačský partner na svete. Nikdy človeku nezostane na dohľad.“

„Myslí si, že to nie je potrebné, lebo farma sa nachádza na plytčinách.“

„Ľudia sa už utopili aj v plytšej vode,“ zašomrala Sara. Ako záchranárka u pobrežnej stráže už videla utopencov viac než dost.

Potom si zaclonila oči rukou. „Zdá sa, že zmizol aj jeho čln. Mohol nám prísť aspoň povedať, že odchádza. Nezostávajú vo vode príliš dlho bez prestávky.“ Hneď nato mocnými zábermi zamierila k ich člnu.

Sara mala pravdu. Na Olivera sa taká bezohľadnosť nepodobala.

Harper sa zamračila a preplávala bližšie k lamantínovi. Keď videla, ako sa veľké stvorenie vznáša vo vlnách, akoby surfovalo bez dosky, nahlas sa rozosmiala. Jašila sa s ním a čas jej utekal ako voda. Napokon pozrela na hodinky. Sara odišla pred vyše trištvrte hodinou. Harper poslala lamantínovi vzdušný bozk a vyrazila k člnu.

Vtom z kalnej vody po jej pravici vystrelila tmavá postava a plávala smerom k nej. Keď Harper zachytila strieborný záblesk noža v mužovej ruke, strhla sa. Čo sa deje? Chlap jej nožom zamával popred masku, akoby si myslel, že ju tým ochromí, ale ju ten pohľad naopak vyburcoval.

Telo jej zaplavil adrenalín a ruka jej zaletela k jej vlastnému nožu na páse, no muž sa k nej dostal skôr, než ho stihla vybrať z puzdra.

Bolestivo jej stisol rameno a prudko ju strhol pod hladinu. Harper sa mu snažila odtrhnúť prsty, ale nevedela sa mu vymaniť.

Mužovi sa tvár strácala vo víre bubliniek, no zdalo sa jej, že vidí tmavé vlasy a bezcitné oči. Zdrpil ju za ruku a začal ju ťahať k brehu.

Harper sa mu vzpierala s ešte väčším zúfalstvom a jeho zovretie napokon povolilo natolko, že sa jej od neho podarilo odplávať. Panika dodala jej dlhým nohám sily a ona kopala o dušu, aby sa dostala do bezpečia svojho člna. Mala tam svetlice aj ďalšie predmety, ktoré bude môcť použiť ako zbraň. Potrebovala doceliť len to, aby k nemu dorazila skôr než útočník. V pľúcach ju pálila potreba nadýchnuť sa, ale ona zúrivo kmitala plutvami a nakoniec schmatla rebrík.

Keď vystrčila hlavu nad hladinu, hltavo do pľúc nasávala vzduch a pritom čo najrýchlejšie liezla nahor.

Ako sa chvatne načahovala za poslednou priečkou, za členok ju schmatla ruka. Harper chlapa kopla do tváre a hodila sa na palubu člna. Keď sa začal štvrať za ňou, jej pes Medveď – malý čierny samec šiperky – s brechotom preskočil okolo nej a snažil sa ho pohrýzť.

„Chňapni ho, Medveď!“ Vrhla sa k škatuli, kde mala uloženú signálnu pištoľ, vytiahla ju a obrátila sa práve vo chvíli, keď Medveď mužovi zavesenému na vrchnom šteblíku zaboril do ruky zuby.

Chlap zavyl, pustil sa rebríka a zletel naspäť do vody. Medveď si vyložil labky na zábradlie a ďalej štekál. Z kormidelne sa s vytręštenými očami vynorila Sara, ktorá mala vlasy ešte stále vlhké.

„Štartuj!“ Harper vymrštila svoje stoosemdesiatcentimetrové telo smerom k priateľke, ktorá sa bez akýchkoľvek otázok otočila a spustila motor.

O pár sekúnd sa už čln rútil na otvorené more. Harper sa roztriasli najprv ruky a potom aj nohy. Klesla na palubu a hľadela ponad vlny k miestu, odkiaľ ušli. Nevidela tam žiadny iný čln ani útočníka.

Sara si odhrnula z očí vlasy medovej farby a obzrela sa na ňu.

„Si v poriadku? Čo sa stalo?“

Harper sťažka prehltna a prikývla. „Bol tam ne-nejaký chlap. Vôbec netuším, či sa ma snažil zabiť alebo uniesť.“

Rýchlosť a nečujnosť útoku boli znepokojivé a načisto neuveriteľné. Keď Sare porozprávala, čo sa udialo, výraz tváre jej zväžnel.

„Keď som bola včera preč, niekto sa mi vlámал na hausbót. Oznánila som to na polícii, ale vôbec nič nenašli.“

„Možno to spolu súvisí.“ Sara sa načiahla za telefónom. „Ešteže tu bol Medveď. Mali by sme to nahlásiť.“

„Asi áno, ale útočníka neviem opísať práve najlepšie. Jeho mokré vlasy mohli byť hnedé alebo plavé a farbu očí som nevidela vôbec. Všetko sa zbehlo príšerne rýchlo.“ Harper sa zachvel hlas. „Musíme zavolať Oliverovi. Jeho čln je síce preč, ale chcem sa uistiť, že je v poriadku.“

„O chvíľu zamierime naspäť. Si biela ako morská pena.“ Sara našla fľašu vody a podala jej ju. „Napi sa a párkrát sa zhlboka nadýchni. Porezal ťa?“

Harper pokrútila hlavou a snažila sa prinútiť svoje končatiny, aby sa prestali triasť. Odpila si z vody.

„Nič mi nie je, to je len adrenalín. Ešte nikdy ma nikto nenapadol. Celá situácia mi pripadala totálne náhodná a nezmyselná.“

Sara a jej snúbenec Josh Holman pracovali u pobrežnej stráže a obaja prešli do Dunedinu po tom, ako sa Josh vrátil z ročnej dočasnej misie na západnom pobreží. Harper na pol ucha počúvala, ako jej priateľka telefonuje snúbencovi a rozpráva mu, čo sa stalo.

„Josh príde o polhodinu. Skús zavolať Oliverovi.“

„Nevzala som si telefón.“

„Ako inak.“ Sara jej podala svoj. Mladé ženy sa spoznali v prvom ročníku na Dukeovej univerzite, keď si Harper od Sary pred botanickej záhradou potrebovala požičať telefón, a už dvanásť rokov boli dobrými priateľkami.

Harper vytočila, ale hovor sa prepol do odkazovej schránky.

„Nedvíha. Vráťme sa, aby sme zistili, či sa mu niečo nestalo.“

Odpila si z vody, potom vzala na ruky svojho psa a privinula si ho k sebe. Teplo jeho srsti okamžite začalo zmierňovať jej nervozitu.

„Mohlo by ísť o varovanie, aby som presunula farmu so stehnovkami? Pred dvoma dňami mi kvôli nej volali – vraj sa na jej mieste nachádza starobylé indiánske pohrebisko. Možno sa Ericovi nechce čakať, kým si rozmyslím, čo budem robiť.“

„Pripadá mi to veľmi nepravdepodobné, ale možné to je. Spomeniem to Joshovi.“ Sara zamávala. „Už sa aj blíži.“